

људи нису ни слутили о овом раду. Јер главни је Елез, мислило се, и кад њега држимо немамо се чега бојати. Док се још једном показало како је јаче село од сватова. И у томе је тајна целог успеха. Елез је остао сам, а у Доњем Дебру и Малесији организовано је све, што је било од вредности. Шта више велики број људи из села Елезових дао је бесу за рад с Ахметом. Бојазан да за то не сазнају шпијуни команданта Али-Ризе учинила је да се ствар одржи у тајности за дуже време.

Међу првацима су дали реч: Дина Оџа, Мурат Каљош, Селим Нока, Дервиш Љуша и Таф Кази. Дина и Мурат су и раније били велики пријатељи Ахмет-бегови и остали су уз њега све док није прешао границу. Преговори, које су том приликом водили с Елезом Јусуфом да овај подржи Ахмет-бега, нису имали успеха. Они то нису Елезу заборавили и ако су се доцније прилагодили политичким приликама.

Дина Оџа је разборит човек, еластичан, националиста и добар борац. Био је мајор код Есад-паше. Издао нас двадесете године и напао код Пишкопеје. Сад се искрено заузео за Ахмет-бега и непрестано био у додиру с његовим пријатељима. Прича он да му је кућа паљена до данас пет пута. Палили смо је и ми и Тургут-паша и ко је у Мур наишао.

— Али опет хвала Богу, каже. За нас Албанце то не претставља много. Дрвета и камења имамо, па подигнемо нову.

— А имате и две бесе, рекли су му. Једна беше она стара шиптарска, за коју се умирало. Друга је ова сад: петнаест дана „беса-бес“, шеснаестог не зна човек јеси ли на речи или ниси.

— Ама политика врти бесу. А после има ли ње, брате, у осталом свету? Има ли је у Европи?

— Па... готово нема.

— Ето, видиш. И ми Албанци хоћемо да се равњамо с другим светом.

Затим су дали реч: Хакик Мема и Зеф Биба из Лурије и Садик Дода из Речи. Нешто доцније обећали су сарадњу прваци из Дарде: Јусуф Целил, Целил Љуца, Исен Дрео, Меди Каца и Ибрахим Прђеђ. Почетком но-